

1. Legendák árnyékában

James Potter lassan haladt előre a vonat keskeny folyosóján, s közben olyan közönyös képpel pislogott be az egyes fülkékbe, amennyire csak tőle telt. A bentieknek talán úgy tűnhetett, mintha keresne valakit, pár ismerőst vagy jó barátot, akivel az utat tervezi tölteni; legalábbis remélte, hogy így fest. Az utolsó dolog, amit James szeretett volna, ha észrevesznek, hogy – dacára a vágányon való hengegésnek, amit öccsének, Albusnak rendezett – mérhetetlenül ideges volt. A gyomra kavargott és állandó görcsben volt, mintha épp az imént kapott volna be egyet Ron és George bácsikája rókázó rágcsái közül.

Kitárta a vagon végéből nyíló ajtót, és óvatosan a másik kocsiba vezető rövid folyosóra lépett. Az első kupé tele volt lányokkal. Élénk hangú beszélgetésbe bonyolódtak, mintha ezer éve a legjobb barátnők volnának, annak ellenére, hogy, feltehetően, még csak most találtak meg. Az egyikük felpillantott és meglátta, hogy James befelé les, mire ő gyorsan elfordult, és úgy tett, mintha a mögötte lévő ablakon bámulna kifelé a még most is nyüzsgő-mozgó állomásra. James érezte, hogy elpirul, ezért továbbindult. Bárcsak Rose egy évvel idősebb volna, akkor itt lehetne vele! Igaz, ő lány volt, de mégiscsak az unokatestvére, akivel együtt nőttek fel. Máris kellemesebb volna a helyzet, ha legalább egy ismerős arc itt volna mellette.

Persze Ted és Victoire is a vonaton voltak. A hetedéves Tednek azonban alig volt ideje odainteni neki és rákacsintani, mielőtt elnyelte volna őt a visszatérő barátok és osztálytársak zajos kavalkádja, hogy aztán végleg eltűnjön egy zsúfolt fülkében, amelyből tompa zene szűrődött ki. Victoire, aki öt évvel volt idősebb nála, hívta, hogy csatlakozzon hozzá a vonatúton, de James ezt már nem merte volna bevállalni. Rose-zal még csak-csak, de hogy Victoire és négy másik lány csacsogását hallgassa pixi pirosító púderről meg hajkondicionáló bűbájokról, köszönte szépen, de abból nem kért. Véla vére miatt Victoire-nak sosem esett nehezebbé barátságot létesíteni,

legyen a társa bármilyen nemű is. Emellett James úgy vélte, ki kell állnia magáért, még ha emiatt idegesnek és magányosnak érezte is magát.

Nem mintha a Roxfort miatt aggódott volna. Attól a pillanattól várta ezt a napot, mikor elég idős lett ahhoz, hogy megértse, mit jelent varázslónak lenni, és az anyja mesélt a titokzatos iskoláról, ahol a boszorkányok és varázslók a mágiát tanulják, és ahová egyszer őt is felveszik. Alig várta az első óráit, ahol megtanulja, hogyan használja vadonatúj varázspálcáját, amit büszkén pakolt be otthon a hátizsákjába. És mindennél jobban várta a meccseket a roxfordi kviddicspályán, az első igazi seprűjét, az edzéseket a csapattal, már ha...

A kellemes izgatottság helyét hűvös aggályok vették át. Az apja a Griffendél fogója volt, a legfiatalabb a Roxfort történelmében. A legjobb, amit James remélhetett, hogy tartani tudja ezt a rekordot. Mindenki ezt várja majd tőle, a híres hős elsőszülött fiától. Emlékezett a történetre, amit többtucatnyi alkalommal hallott (habár sosem a tulajdon apjától), hogy hogyan kapta el az ifjú Harry Potter élete első cikeszt, szó szerint levette magát a seprűjéről, és szinte lenyelve az apró arany labdát. A mesélők minden alkalommal vidám, harsány nevetésben törtek ki, és ha ott volt, az apja szégyenlősen mosolygott, miközben a hátát veregették.

Mikor James négy éves volt, az étkezőben, egy ládában megtalálta a legendás cikeszt egy cipődobozba rejtve. Az anyja azt mondta, az apja ajándékba kapta a régi iskolaigazgatójától. A parányi szárnyak már nem működtek, és az arany labdát vékony por és patinaréteg borította, de Jamest teljesen megigézte. Az volt az első cikesz, amit közelről látott. Egyszerre tűnt kisebbnek és nagyobbak, mint azt képzelte, és meglepő súllyal nyomta apró kezét. *Ez hát a híres cikesz*, gondolta James áhítatosan, *amelyekről a történetek szólnak, és amelyet apa kapott el*. Megkérdezte az apját, hogy játszhat-e vele, és tarthatja-e a szobájában a cipődobozban. Az apja könnyedén és boldogan beleegyezett, így hát James felvitte a dobozt az ágya lábához, a játékseprűje mellé. Úgy tett, mintha a fejtámla mögötti sötét sarok a saját bejáratú kviddics raktára volna. Órákat töltött a képzeletbeli kviddicspálya zöld gyepe fölött suhanva, a legendás cikeszt hajtva, hogy végül egy fantasztikus zuhanórepülést követően elkapja azt, majd felmutassa apja patinás cikeszt az őrjöngő tömegnek.

De mi van, ha James nem lesz képes elkapni a cikeszt, ahogy az apja tette? Mi van, ha nem kezeli jól a seprűt? Ron bácsikája azt mondta, a seprűlovaglás ugyanúgy benne van a Potterek vérében, mint ahogy a tűzokádás a sárkányokéban, de mi van, ha James bebizonyítja, hogy ez nem igaz? Mi van, ha túl lassúnak és kétbalkezesnek bizonyul? Mi van, ha még a csapatba sem kerül be? A legtöbb elsőévesnek ez csak enyhe csalódottságot okozna. Habár a szabályok megváltoztak, így is kevés elsőévest választanak be a házuk csapatába. De James számára ez azt jelentené, hogy nem felelt meg az elvárásoknak. Máris megbukott, nem lehet olyan hatalmas, mint a nagy Harry Potter. És már ha olyan alapvető dologban sem képes megismételni apja eredményeit, mint a kviddics, hogyan is remélhetné, hogy valaha felér a legendával, aki legyőzte a baziliszkuszt, megnyerte a Trimágus kupát, egyesítette a Halál ereklyéit és, ó igen, eltűntette a föld felszínéről az öreg Voldi-papát, minden idők legsötétebb és legveszélyesebb mágusát?

A vonat lustán döccent egyet. Odakint a kalauz hangosan parancsba adta az ajtók becsukását. James megtorpant a folyosón, és hirtelen hűvös bizonyosság lett rajta

úrrá, hogy a legrosszabb már megtörtént, s az előtt megbukott, hogy akár a próbálkozásba is belefoghatott volna. A honvágy törként hasított bele, és visszapislogva könnyeit gyorsan bepillantott a következő kupéba. Két fiú volt odabent, csendben ücsörögtek, és a lassan meginduló kilenc és háromnegyedik vágányt fürkészték. James félretolta az ajtót, sietve az ablakhoz bukácsolt, remélve, hogy még egy utolsó pillantást vehet a családjára. Úgy érezte, szüksége van rá, hogy utoljára találkozzon a tekintetük, mielőtt még nem késő. Az erős reggeli fényben ragyogó tükörképe elmaszatozta a kívül tolongó tömeget. Olyan sokan voltak; sosem találja meg őket ebben a csődületben. Kétségbeesve fürkészte a rengeteg arcot, és hirtelen megtalálta, amit keresett. Éppen ott álltak, ahol hagyta őket. Egy kisebb rakás ember kitartó szigetként állta a tömeg hömpölygő áradatát. Ők nem látták, nem tudhatták, hol talált helyet a vonaton. Bill bácsi és Fleur néni a vonat egy valamivel hátrébb lévő pontja felé integetett, szájukról még a Victoire-tól való búcsúzást is le tudta olvasni. Az anyja és apja sóvárogva mosolyogtak a vonatra, szüntelenül vizslatva végig az ablakokat. Albus az apjuk mellett állt, Lily pedig az anyjuk kezét fogta, s mindketten megigézve meredtek a gigantikus, vörös szerelvényre, mely nagy gőzpamacsokat okádva, sziszegve és füttyülve gyorsult. Aztán az anyja szeme találkozott az övével, és az asszony arca felderült. Mondott valamit, mire az apja is feléje fordult és megtalálta őt. Mindketten büszkén mosolyogva integettek. Az anyja tenyere élével megtörölte a szemét, míg a másik kezével, benne Lilyével, Jamesnek integetett. James nem mosolygott vissza, de ahogy őket nézte, máris jobban érezte magát. Lassan távolodni kezdtek, mintha csak egy futószalagon állnának, s egyre több és több arc, intő kéz és elmosódott test bukkant fel a közöttük lévő szakaszon. James egészen addig nézte őket, míg el nem tűntek a peron végén emelkedő fal mögött, aztán felsóhajtott, válláról a padlóra csúsztatta a hátizsákját és lehuppant az ülésre.

Pár perc néma csöndben telt el, miközben James a vonat mellett tovasodródó Londont figyelte. A városképbe lassanként zsúfolt külvárosi kerületek és ipari telepek vegyültek; mindenki serénynek és céltudatosnak tűnt az éles reggeli fényben. Elmerengett, ahogy néha szokott, hogy vajon milyen lehet varázstalanul élni, és hirtelen irigyelni kezdte a muglikat, amint a mágiamentes, kevésbé félelmetes (legalábbis így vélte) iskoláik és munkahelyeik felé tartanak.

Végül a másik két fiú felé fordította figyelmét, akivel a fülkén osztozott. Az egyikük ugyanazon az oldalon ült, ahol ő is, csak az ajtóhoz közelebb. Zömök volt, szögletes arcát rövid, sötét haj fedte. Mohón falt egy gazdagon illusztrált kiadványt, mely az *„Elemi mágia: Amit egy kezdő boszorkánynak és varázslónak tudnia kell”* címet viselte. James emlékezett rá, hogy a peronon egy kis bódéból árulták ezeket a könyvecskéket. A fedőlapon egy jó kiállítású tizenéves varázsló volt látható, amint nagyokat kacintva különböző holmikat bájol elő egy ládából. Éppen egy életnagyságú fát húzott elő, melyen érett gyümölcsök helyett hatalmas sajtburgerek lógtak, mikor a fiú hátrahajtotta a borítót, és kényelmesen hátradőlt, hogy elolvassa az egyik cikket. James a vele szemben ücsörgő fiú felé fordult, aki nyíltan bámulta őt, s hozzá szélesen mosolygott.

- Van egy macskám - mondta minden bevezetés nélkül. James pislogott párat, aztán észrevette a fiú mellett heverő dobozt. Egyik oldalán rácsos ajtó volt, amely mögött

egy kis, fekete-fehér macska mosakodott komótos mozdulatokkal. – Nem vagy allergiás a macskákra, ugye? – kérdezte Jamest a fiú feszülten.

- Ó, nem – felelte James. – Nem hiszem. A családomnak kutyája van, de Hermione nénikémnek van egy nagy, öreg macskája. Sosem volt vele bajom.

- Akkor jó – bólintott a fiú élelmesen. Amerikai akcentusa volt, amit James kifejezetten szórakoztatónak talált. – Anya és apa allergiásak a macskákra, így sosem kaphattam, pedig szeretem őket. Mikor láttam, hogy hozhatok egy macskát, tudtam, hogy azt akarok. Ez itt Tappancs. Minden mancsán van egy-egy plusz ujj, látod? Nem hiszem, hogy mágikus tulajdonság volna, vagy ilyesmi, de ez teszi különlegessé. Neked mid van?

- Baglyom. Évek óta a családomé. Egy öreg gyöngybagoly, már jó pár kilométer benne van. Varangyot akartam, de apa azt mondta, egy fiúnak bagollyal kell kezdenie az iskolát. Szerinte nincs hasznosabb állat egy elsőéves számára, de szerintem csak azért akarta, hogy azt hozzak, mert neki is az volt.

A fiú boldogan elvigyorodott.

- Szóval az apád is varázsló? Az enyém nem. Anya sem. Én vagyok az első a családban. Még csak tavaly hallottunk először a varázsvilágról. Alig hittem a fülemnek! Azt hittem a varázslat kimerül abban, amit a kiskölykök szülinapi partiján lehet látni: magas, fekete cilinderes pasasok negyeddollárosokat húzgálnak elő a füled mögül, meg ilyesmi. Húha! Egész életedben tudtad, hogy varázsló vagy?

- Úgy valahogy. Elég nehéz átsiklani a tények felett, ha az első emléked az, hogy a nagyszüleid a kandallón keresztül érkeznek karácsony reggelén – felelte James figyelve, ahogy a másik fiú szeme elkerekedik. – Persze sosem tűnt furcsának vagy idegennek. Ebben nőttem fel.

A fiú elismerően füttyentett.

- De durva! Kész örület. Szerencsés vagy! Különben a nevem Zane Walker. Az Államokból jöttem, ha még nem tűnt volna fel, csak az apám idén Angliában melózik. A filmszakmában van, de ez nem olyan izgalmas, mint amilyennek hangzik. Jövőre talán már Amerikában járok tovább suliba, de úgy tűnik, idén a Roxfort a nyerő, amit én nem kimondottan bánok, habár ha még egyszer májat vagy halat akarnak letönni a torkomon reggeli gyanánt, bepöccenek. Örülök, hogy megismertelek. – Hirtelen elhallgatott, és átnyúlt a fülkén, hogy kezét rázzon Jameszel. A gesztus olyan őszinte és automatikus volt, hogy James majdnem elnevette magát. Boldogan fogott kezét Zane-nel, és kissé megkönnyebbült, hogy ilyen gyorsan sikerült ismerősre szert tennie.

- Én is örülök, Zane. A nevem Potter. James Potter.

Zane hátradőlt és fejét kíváncsian félrehajtva meredt Jamesre.

- Potter. James Potter? – ismételte, mire Jamesben ismét feltámadt az ismerős büszkeség és elégedettség, ami ilyenkor szokott. Hozzá volt szokva, hogy felismerik, még ha úgy is tett, mintha nem mindig élvezné. Zane arcán egy incselkedő félvigyor jelent meg. – Hol hagytad Q-t, nulla-nulla-hetes?

James elbizonytalanodott.

- Tessék?

- Mi? Ó, bocs – szólt Zane kába értetlenséggel. – Azt hittem, ez valami James Bond poén. Nehéz megmondani ezzel az akcentussal.

- James ki? - vonta össze a szemöldökét James. Úgy érezte, a beszélgetés kezd kicsúszni a kezéből. - És miféle akcentussal? *Neked* van akcentusod!

- Potter a vezetékneved? - Ezt a harmadik fiú kérdezte. Kissé leeresztette a kiadványt.

- Igen. James Potter.

- Potter! - ismételte Zane nevetséges kísérletet téve az angol kiejtés utánzására. - James Potter! - Öklét az arca mellé emelte, mutatóujját pedig a plafonra szegezte, akár egy pisztolyt.

- A rokona vagy ennek a Harry Potter kölyöknek? - kérdezte a nagyobb fiú figyelembe se véve Zane-t. - Éppen most olvastam róla „A varázsvilág tömör történelme” cikkben. Úgy tűnik, valami nagy ember volt.

- Már nem kölyök - nevetett James. - Ő az apám. Nem olyan nagy, ha minden reggel látod, amint egy szál boxerben eszi a müzlit. - Ez technikailag nem volt igaz, de mindig lenyűgözte az embereket a gondolat, hogy bepillanthatnak a nagy Harry Potter magánéletébe. A zömök fiú kissé összeráncolta szemöldökét.

- Hú! Király! Itt azt írja, hogy legyőzte a valaha volt legveszélyesebb gonosz varázslót. Mi is volt a neve? Valami, ööö... - Lepillantott a könyvecskére, és gyorsan átfutotta. - Itt volt valahol. Volda-izé vagy valami ilyesmi.

- Igen, ez igaz - bólintott James. - De mostanában már tényleg csak az apám. Az nagyon régen volt.

Azonban a másik fiú már Zane felé fordult.

- Te is mugli születésű vagy? - kérdezte. Zane összezavarodott egy pillanatra.

- Hogy mi? Milyen születésű?

- Varázstalan szülők. Mint nekem - mondta a nagyobb fiú komolyan. - Próbálok megtanulni a nyelvezetet. Az apám szerint nagyon fontos az alapok elsajátítása. Ő mugli, de már elolvasta a *Roxfort történetét* elejétől a végéig. Egész úton engem tesztelt. Kérdezz valamit! Bármit.

Oda-vissza járatta tekintetét Zane és James között. James felvont szemöldökkel Zane-re sandított, aki viszont zavarodottan rázta a fejét.

- Ööö... Mennyi hétszer negyvenhárom?

A zömök fiú szemét forgatva hátradólt.

- Úgy értettem, a Roxfortról és a varázsvilágról.

- Van egy új pálcám - szólt hirtelen Zane elfelejtkezve a nagyobb fiúról, majd a csomagja felé fordult, és könyékig eltűnt benne. - Nyírfából készült, a magja unikornisszőr, vagy mifene. Még nem tudtam kipróbálni, nem mintha nem akartam volna.

Ismét feléjük fordult, egy sárga anyagba csomagolt pálcával hadonászva.

- Különböznél Ralph vagyok - tette félre a kiadványt a nagyobb fiú. - Ralph Deedle. Én tegnap szereztem be a pálcámat. Fűzfa, himalájai jetiszőr maggal.

- Mivel? - pislogott rá James.

- Himalájai jeti szőrével. Nagyon ritka, legalábbis a szerint az alak szerint, akitől vettük. Húsz galleonba került, ami, úgy vélem, elég bizonyíték a minőségre.

Zane és James arcát kezdte fürkészni.

- Mi van?

- Még sosem hallottam himalájai jetiről - vont fel a szemöldökét James.

Ralph felült, és hogy nyomatékosítsa szavait előrébb dőlt.

- Ugyan már, biztos tudod, mik azok! Sokan förtelmes hősörnynek hívják. Mindig azt hittem, hogy csak képzeletbeli lények, de aztán a születésnapomon én és apa megtudtuk, hogy varázsló vagyok, és arról is azt hittem, hogy csak mese. Mostanában mindenféle örült, legendás dologról derül ki, hogy valóságos. – Ismét felvette a könyvecskéjét, és miközben egyik kezével szélesen gesztikulált, a másikkal végigpörgette a lapokat.

- Csak kíváncsiságból – mondta James óvatosan. – Hol vettétek a pálcádat?
Ralph elvigyorodott.

- Ó, hát azt hittük, az lesz a legnehezebb. Úgy értem, Surrey-ben, ahonnan jöttem, nem minden sarkon találsz pálcázületet. Szóval beutaztunk Londonba, és az utasításokat követve eljutottunk arra az Abszol útra. Nem volt gond! Az egyik sarkon ott állt egy kis bódé, benne azzal a férfival.

Zane érdeklődve meredt Ralphra.

- Egy kis bódé – ismételte James.

- Igen! Persze nem voltak kiállítva a pálcák, ott mindenki előtt, valójában térképeket árult. Apa vett tőle egyet, és megkérdezte, merre találja a város legjobb pálcakészítőjét. Az apám biztonsági szoftvereket tervez. Számítógépekhez. Vagy már említettem? Mindegy, szóval a legjobb, legminőségibb pálcákat gyártó mester után kérdezett. Kiderült, hogy a fickó maga is kitűnő pálcakészítő. Még csak pár éve van a szakmában, de kifejezetten azok számára gyárt, akik tudják, mit keresnek. Így hát apa megvásárolta tőle a legjobb darabot.

James próbált uralkodni a vonásain.

- A legjobb darabot – ismételte.

- Úgy van – bólintott Ralph. Belenyúlt saját hátizsákjába, és egy barna papírba bugyolált, sodrófa nagyságú csomagot húzott elő belőle.

- Jetiszőr maggal – szögezte le James.

Ralph mozdulata hirtelen megtört, és a félig kicsomagolt batyuról Jamesre pillantott.

- Tudod, most hogy így mondod, kezd egy kicsit hülyén hangozni – dűnnyögte kissé morcosan. – Az a szemétláda!

Lehúzta a barna papírt. A pálca majdnem fél méter hosszú volt, és olyan vastag, akár egy seprűnyél. A végét megfaragták, hogy hegyes legyen, és harsányzöldre festették. Mindnyájan hosszan meredtek rá, végül Ralph kétségbeesve Jamesre pislogott.

- Egyáltalán nem alkalmas varázslásra, igaz?

James megingatta a fejét.

- Nos, ha mondjuk vámpírokat akarsz ölni, azért még jól jöhet...

- Tényleg? – derült fel Ralph arca.

Zane hirtelen kiegyenesedett, és a fülke ajtaja felé bökött.

- Hurrá, kaja! Hé, James, van pár varázslógarasod? Kíéheztem.

Az idős boszorkány, aki a büfés kocsi tolta, megtorpant a kupé ajtajában, és benézett rajta.

- Adhatok valamit, kedveskéim?

Zane felpattant, és mohón fürkészni kezdte a kocsi tartalmát; komoly, kritikus szemmel vizsgálta az egyes portékákat. Várakozva nézett vissza Jamesre.

- Gyerünk, Potter, itt az esély, hogy egy kis varázsló-nagylelkűséggel köszönts minket, mugli születésűeket. Össz-vissz egy tízdolcsis bankóm van. – Visszafordult a boszorkányhoz. – Amerikai zöldhasút nem fogad el, igaz?

A nő kissé megrendülten pislogott.

- Amerikai zöld... hogy mondtad?

- Teringettét! Gondoltam – sóhajtott Zane, majd James felé nyújtotta kezét, tenyérrel felfelé. James kábán ámuldozva a fiú rámenősségén belenyúlt farmerje zsebébe.

- Tudod, a varázslópénz nem játék – mondta szemrehányóan, de hangjában mosoly bujkált.

Ralph ismét felnézett a könyvecskéből, és szórakozottan pislogott.

- Azt mondta: „teringettét”?

- Óóó! Ide skubizzatok! – rikoltotta Zane boldogan. – Kondéros keksz! És varázspálca nyalóka! Ti varázslók aztán értetek a metaforákhoz. Mármost *mi* varázslók.

Míg James kifizette a boszorkányt, Zane visszahuppant a helyére, és kinyitott egy doboz varázspálca nyalókát. Válogatott színű pálcák heverték benne, szépen összecsoportosítva. Zane kihúzott belőle egy pirosat, meglóbálta, aztán Ralph felé pöccintett vele. Halk pukkanás hallatszott, majd apró, lila virágok kezdtek záporozni Ralph pólójára. Ralph lepillantott rájuk.

- Még mindig több, mint amit a saját pálcámból sikerült kicsikarnom – vont vállat Zane, aztán élvezettel leharapta a pálca végét.

James meglepetten vette észre, hogy már egyáltalán nem ideges, vagy legalábbis nem annyira, és ennek felettébb örült. Kinyitotta a saját csokibékája dobozát, még a levegőben elkapta a belőle kiszökkenő békát, és gyorsan leharapta a fejét. Szemügyre vette a doboz alját, és meglátta, hogy az apjával néz farkasszemet. A kártya alján a „Harry Potter, a kis túlélő” felirat volt olvasható. Kivette a kártyát, és átnyújtotta azt Ralphnak.

- Itt egy kis apróság az új, mugli barátomnak – mondta, ahogy Ralph elvette, de az alig figyelt oda. Töprengve rágcsált, s közben az egyik lila virágot vizsgálgatta.

- Nem vagyok benne biztos – morogta –, de azt hiszem, ezek habcsókból vannak.

A kezdeti izgatott és aggodalmas rohanást, és a forgószelel gyorsaságú barátságkötést követően a vonatút hátralévő része rendkívül hétköznapiaként tűnt. James egyszer egyfajta túravezetőként adott betekintést két új barátjának a varázsvilágba, máskor pedig azon kapta magát, hogy a másik kettő magyarázatait hallgatja különböző mugli fogalmakat illetően. Hihetetlennek találta, hogy látszólag életük nagy részét a televízió előtt töltik, s ha nem éppen a műsort nézik, ők és barátaik játékokat játszanak rajta, versenyautó pilótának, hős kalandornak vagy sportolónak képzelve magukat. James természetesen már hallott a televízióról és a videojátékokról, de mivel jobbára varázsló barátai voltak, azt hitte, a mugli gyerekek csak akkor fanyalodnak rá ezekre az eszközökre, ha már tényleg nincsen más. Mikor megkérdezte Ralphot, miért tölt annyi időt sportjátékokat játszva a televízióon

ahelyett, hogy a valóságban sportolna, Ralph csak a szemét forgatta, és nagy fújtatás közepette segítségkérően Zane-re pillantott. Zane megveregette James hátát, és azt mondta:

- James, haver, ez amolyan mugli dolog. Te sosem fogod megérteni.

James cserébe olyan részletesen beszélt a Roxfortról és a varázsvilágról, amennyire csak tudott. Mesélt a kastély feltérképezhetetlenségéről, ami azt jelentette, hogy egy térképen sem találhatja meg senki, aki előbb nem értesül a helyéről. Leírta az iskolai házakat, és kifejtette a házak pontozórendszerét, már amennyit a szülei mondtak róla. Amennyire tőle telt, elmagyarázta a kviddics szabályait, amelytől mindketten összezavarodtak, és James csalódottan konstatálta, hogy a téma egyáltalán nem hozta lázba őket. Zane-nek az a nevetséges elképzelése volt, hogy csak a boszorkányok lovagolnak seprűn, ahogy azt egy *Óz, a nagy varázsló* című filmben látta. James megpróbálta türelmesen elmagyarázni, hogy a varázslók és a boszorkányok is repülnek seprűn, és ez egyáltalán nem „lányos dolog.” Zane, mikor látta, hogy a téma mekkora megrökönyödést váltott ki, bizonygatni kezdte, hogy márpedig a boszorkányoknak mind zöld bőrűeknek kellene lenniük, orrukon hatalmas bibircsókokkal, és a beszélgetés gyorsan elfajult.

Mikor az este fakóbíbor leplet borított a tájra, s a vonat ablakának túloldalán álló fáknek már csak a körvonalai látszottak, egy ízlésesen nyírt, szőke hajú, magas, idősebb fiú kopogtatott a fülke ajtaján.

- Közeledünk a Roxmorts állomáshoz – mondta kissé behajolva a kupéba. Csak úgy áradt belőle a magabiztosság. – Jobb lesz, ha belebújtok az iskolai talárotokba.

Zane rosszalló szemöldökráncolással pillantott fel rá.

- Valóban? – kérdezte. – Hiszen még percek vannak hétig. Biztos vagy te ebben? – A „biztos” szót a nevetséges angol akcentusával ejtette, mire az idősebb fiú képe kissé elborult.

- A nevem Steven Metzker. Ötödéves prefektus vagyok. És te?

Zane talpra ugrott és kezét nyújtott, egyfajta paródiájaként a gesztusnak, amivel Jamest köszöntötte az út elején.

- Walker. Zane Walker. Örülök, hogy megismerhettem, Mr. Prefektus.

Steven a felkínált kézre pislogott, aztán úgy dönthetett, hogy tesz egy szívességet, és elfogadja, mert előre lépett, és megrázta. Közben az egész fülkéhez intézte szavait.

- Amint megérkeztek az iskolába, lesz egy lakoma a Nagyteremben. Az iskolai talár kötelező. A kiejtéséből ítélve pedig, Mr. Walker – tette hozzá egyenesen Zane-re pillantva –, a vacsorához való kiöltözés viszonylag új szokás lehet. Bizonyára gyorsan belejön majd. – Elkapta James tekintetét, futva rákacsintott, aztán megfordult, és eltűnt a folyosón.

- Semmi kétség – vidámkodott Zane.

James segített Ralphnak és Zane-nek a talárjaikban. Ralph fordítva vette fel a magáét, amitől úgy festett, mint a legfiatalabb pap, akit James valaha látott. Zane-nek viszont tetszett, amit látott, ezért ő is kifordította a talárját, magabiztosan állítva, hogy ha eddig nem is volt divat, hamarosan az lesz. Csak mikor James megjegyezte, hogy ezt sokan talán tiszteletlenségnek vennék az iskola és a tanárok ellen, akkor egyezett bele vonakodva, hogy visszafordítja.

James már számtalanszor hallotta a legapróbb részletekig menően, hogy mi fog történni, miután megérkeznek. Tudott a Roxmorts állomásról, volt is ott párszor

még fiatalabb korában, habár ezekről az alkalmakról már nem volt emléke. Tudott a csónakokról, amikkel a tavon szállítják majd át őket, és számtalan képet látott a kastélyról. De felfedezte, hogy egyik sem volt képes felkészíteni őt annak valódi nagyságára és ünnepélyességére. Ahogy a kicsiny csónakok V-alakú hullámokat vetve megindultak a tükörsima vízen, James talán még a társainál is nagyobb csodálatot érzett, hiszen ők nem is tudták, mire számítsanak. A kastély tömör nagysága elképesztette őt, ahogy az lassan fölé hajolt a sziklás dombról. A tornyok és bástyák lebegni látszottak, miközben egyik oldalról minden apró kiszögellés a közelő éjszaka kék árnyaiban bujkált, a másik pedig a lenyugvó nap arany fényében fürdött. Ablakok galaxisa pötyyözte a kastélyt, meleg sárgában ragyogva a sötét oldalon, és tompán szikrázva a naposon. A látvány masszív sága és súlya kellemes tisztelettel nehezedett Jamesre, átszivárgott rajta, le a tóba, le önmaga tükörképébe.

Volt viszont egy részlet, amire egyáltalán nem számított. Félúton a tavon, épp mikor az új tanulók között kezdett felélenkülni a beszélgetés, és kezdtek huhogni, meg egymást szólogatni a víz fölött, James egy újabb csónakot vett észre. Az övétől és elsőéves társaiétól eltérően azt nem világította meg lámpás, és nem közeledett a kastélyhoz. Távol úszott Roxfort fényeitől, s nagyobb volt, mint az övék, ahhoz mégis elég kicsi, hogy szinte belevesszen a tóparti sötét árnyakba. Egyetlen ember ült benne, aki hórihorgas és karcsú volt, már-már pókszerű. James úgy vélte, nő lehet. Épp mikor előre akart fordulni és elfelejtkezni erről a kétségkívül jelentéktelen apróságról, az alak hirtelen felpillantott rá, mintha tudatában volna, hogy James őt nézi. A halovány fényben James szinte teljesen biztos volt benne, hogy találkozott a pillantásuk, mire teljesen váratlanul egy hideg fuvallat száguldott át rajta. Valóban nő volt. Bőre sötét, arca csontos, kemény és magas, álla pedig hegyes volt. Fejére kendőt kötött, elrejtve haja nagy részét. Mikor meglátta, hogy a fiú őt nézi, nem rémült meg, vagy lett mérges. Ami azt illeti, az arckifejezése tökéletesen érzelemmentes maradt. Aztán egyszer csak eltűnt.

James meglepetten pislogott párat, aztán pár másodperccel később rádöbbsent, hogy igazából nem vált köddé, csak az alakja elveszett egy nagy kiterjedésű nádas mögött, ahogy a csónak előrébb haladt. Megrázta a fejét, elmosolyodott a tényen, hogy ő is úgy viselkedik, mint egy tipikus, izgatott elsős, aztán visszafordult az előtte álló út felé.

Az elsőévesek elismerően fecsegő és karattyoló kórusa végigvonult az udvaron, és James azon vette észre magát, hogy oda sem figyelve sodródik a tömeggel, miközben a ragyogóan kivilágított lépcsőn caplattak felfelé. Találkoztak Mr. Friccsel, akit James azonnal felismert a hajáról, haragos tekintetéről és a macskájáról, Mrs. Norrissról, akit a bölcsőként behajlított karjában ringatott. Ott voltak a megbűvölt lépcsők, még most is nyikorogva, ahogy az új diákok öröme és riadalmára egyre-másra új pozícióba helyezkedtek. Ott emelkedett előttük a Nagyterem ajtaja, melynek szárnyai halványan derengeni látszottak a csillárok fényében. Miközben az összegyűlő diáksereg egyre dagadt, a beszélgetés hangereje úgy csökkent. Zane közvetlen Ralph mellett állt meg, aki majdnem egy fejjel volt magasabb nála, aztán a válla fölött vigyorogva hátrapillantott Jamesre.

Az ajtók megnyikordultak, majd kitarultak, és a közöttük kiáradó fény és hangáradat szinte ledöntötte őket a lábukról, ahogy a Nagyterem a maga valójában

jelent meg előttük. A négy ház hosszú asztala telis-tele volt diákokkal, több száz arc vigyorgott, nevetett, beszélgetett és fickándozott a szemük előtt. James Tedet kereste, de nem találta a tömegben.

A magas, kissé esetlen tanár, aki az ajtókhöz vezette őket, megfordult és lefegyverző mosolyt villantott rájuk.

- Üdvözlöt a Roxfortban, elsőévesek! - kiabálta túl a Nagyterem zaját. - A nevem Longbottom professzor. Hamarosan be lesztek osztva a házaikba. Mikor ez megtörténik, az asztalotoknál megtaláljátok a tányérotokat. Kérlek, kövessetek!

Csattogó talárral sarkon fordult, és fürgén megindult a Nagyterem közepe felé. Az elsőévesek idegesen követték, először lassan, aztán egyre gyorsabban, próbálva tartani a lépést. James látta a nyakukat nyújtogató Ralphot és Zane-t, amint egyre fentebb és fentebb pislognak. Egészen kiment a fejéből a megbűvölt plafon. Maga is felpillantott, de csak egy egészen kicsit, nehogy úgy tűnjön, lenyűgözte a látvány. Minél magasabbra kúszott a tekintete, a gerendák és mennyezetdarabok annál áttetszőbbé váltak, feltárva a kinti ég kábító káprázatát. A hűvös, törékenynek tűnő csillagok úgy szikráztak, akárha valaki ezüstporral szórta volna be az ékszerész bársonyát, jobbra pedig, éppen a Griffendél asztala fölött, ott ragyogott a félhold. Óriási arca egyszerre tűnt örültnek és vidámnak.

- Tényleg azt mondta, hogy *Longbottomnak* hívják? - szólt oda Zane Jamesnek a szája sarkából.

- Igen. Neville Longbottom.

- Hú - lehelte Zane. - Ti britek aztán tudjátok, hogyan bonyolítsátok a dolgokat. Azt sem tudom, hol kezdjek egy ilyen nevet.

Ralph lepisszegte, mikor a tömeg elcsendesedett, észrevéve a terem elejében felsorakozott elsősöket. James végignézett az emelvényen lévő asztalnál ülőkön, és próbálta beazonosítani a tanárokat, akiket már ismert. Ott volt Lumpsluck professzor, aki pontosan olyan kövérnek és nevetségesen régimódinak tűnt, mint amilyennek a szülei elbeszéléséből képzelte. Lumpsluck, jutott James eszébe, csak ideiglenes tanárként érkezett az iskolába még a szülei idejében, ráadásul akkor is csak vonakodva töltötte be a posztot. Aztán, úgy tűnik, elfelejtett elmenni. Oldalán ott lebegett széke felett Binns professzor, aki mellett Trelawney professzor ült, nagyokat pislogva gigantikus lencsés szemüvege mögött. Valamivel távolabb Flitwick professzort látta, akit legfőképp a méretéről ismert fel - három vastag könyvön ücsörögve tudott csak az asztal fölé emelkedni. Volt pár arc, akit nem ismert fel, mivel csak a szülei ideje után érkeztek az iskolába. Hagridnak sem látta nyomát, de James megtudta, hogy Gróppal megint az óriásoknál jár, és csak másnapra várható a visszatérése. Végül az asztal közepén, épp mikor az felállt, és széttárta karjait, megpillantotta az igazgatónőt, Minerva McGalagonyt.

- Üdvözlöm a visszatérő és az új diákokat - mondta átható, kissé remegő hangon - a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola évnyitó bankettjén. - Mindenfelé boldog taps és hurrázás hangzott fel James mögül. James hátrapillantott a vállá fölött, és végignézett a tömegben. Észrevette Tedet, amint néhány már-már természetellenesen gyönyörű lány és jóképű fiú között ülve huhogott a Griffendél asztalánál, tenyerével tölcserű formálva szája elé. James próbált rámosolyogni, de Ted nem vette észre.

Mikor a taps elhalt, McGalagony professzor folytatta.

- Örömmel látom, hogy legalább olyan izgatottan várták ezt a percet, mint a tanári kar és az iskola dolgozói. Reméljük, hogy a kölcsönös egyetértés és a közös cél elkísér minket egészen az év végéig. – Végigfuttatta tekintetét a tömegben, s egy-egy arcnál hosszabban elidőzött. James hallotta a kelletlen mocorgást, és a büntudatos vigyorok össze nem téveszthető csendjét. – Most pedig – folytatta az igazgatónő, miközben a két idősebb diákot figyelte, akik egy széket hoztak be az emelvény közepére. James egyikükben Steven Metzkerre ismert, a prefektusra, akivel még a vonaton futottak össze. – Ahogy büszke tradíciónk tartja, legyünk tanúi, amint a Teszlek Süveg beosztja a legújabb diákokat leendő házaikba. Elsőévesek, lépjenek közelebb! Egyesével szólítom önöket, s mikor a nevüket hallják, kérem, fáradjanak az emelvényre, és foglaljanak helyet...

James nem figyelte oda. Nagyon is jól ismerte a ceremóniát, hiszen a szülei rengeteget meséltek róla. Az utóbbi napokban sokkal jobban félt a beosztási ceremóniától, mint bármitől életében. Valójában, most hogy itt volt, rádöbbsent, hogy ez a félelem inkább rettegés volt, semmint egészséges izgatottság. A Teszlek Süveg volt az első próba, melyen bizonyítania kell, hogy ő az az ember, akire a szülei számítottak, és akinek már a teljes varázslóvilág elkönyvelte. Ez nem is tudatosult benne egészen addig, míg pár héttel korábban meg nem jelent az a cikk a *Reggeli Prófétában*. Könnyed, boldog kis cikk volt, amolyan „bármi történjék is” fajta, mégis hideg, dermesztő rémület töltötte el őt tőle. Az írás összefoglalta Harry Potter nemsoká megjelenő életrajzát, megemlítette, hogy a kis túlélő elvette iskolai szívyszerelmét, Ginny Weasleyt, és bejelentette, hogy Harry és Ginny Potter elsőszülött fiát, James Pottert felvették a Roxfortba. Jamest leginkább a cikket záró mondat kísértette. Fejből tudta: „*Mi a Reggeli Prófétánál, csatlakozva a varázsvilág nagy részéhez, innen kívánjuk a legjobbakat Mr. Potternek, hogy sikerrel töltsse be, vagy szárnyalja túl az iránta táplált elvárásokat, és haladjon tovább a mindenki által szeretett és tisztelt apja legendás nyomdokain.*”

Mit gondolna a *Reggeli Próféta* és a varázsvilág nagy része, ha a mindenki által szeretett és tisztelt legendás alak fiát a Teszlek Süveg máshová osztaná be, mint a Griffendélbe? James még odahaza, a kilenc és háromnegyedik vágányon megosztotta ezt a félelmét az apjával.

- Nincs több mágia egy griffendélesben, James, mint azokban, akik a Hugarbugba, a Hollóhátba vagy akár a Mardekárba kerültek – felelte Harry Potter, egyik kezét a fiú vállán nyugtatva. James szorosán összezárta ajkait; sejtette, hogy az apja valami ilyesmit mond majd.

- Vigasztalt ez téged akkor, mikor te ültél a széken, és tetted a fejedre azt a süveget? – kérdezte halk, komoly hangon.

Apja nem válaszolt, csak bús mosollyal megrázta a fejét.

- De akkoriban egy aggodalmaskodó és felszínes kis idióta voltam, édes fiam. Próbálj ebben nem követni, James, rendben? Mindegyik házból ismerünk nagyszerű boszorkányokat és varázslókat. Kerülj bárhová is, büszke leszek rád.

James biccentett, de ez sem segített. Függetlenül a szavaitól, tudta, hogy az apja mit akar – és mire számít – igazán. Jamesnek griffendélesnek kell lennie, csakúgy, mint az anyja és apja volt, mint a bácsikái és nénikéje, s mint az összes hős és legenda, akiről az a számtalan történet szólt, amit csecsemőkora óta hall, mint maga Griffendél Godrik, Roxfort alapítóinak legnagyobbja.

Mégis most, hogy itt állt, és a Teszlek Süveget figyelte, amint McGalagony igazgatónő vékony karjai a magasba emelik, úgy érezte, mintha minden félelme és aggodalma valahogy köddé vált volna. Az utóbbi pár órában egy ötlet kezdett motoszkálni a fejében, amely most kibontakozni látszott. Egész idő alatt felvállalta, hogy nincs más választása, fel kell vennie a harcot apjával, és meg kell próbálnia helytállni. Attól rettegett, hogy nem sikerül neki, el fog bukni ezen a próbán. De mi van, ha van egy másik lehetőség is? Mi van, ha egyszerűen meg sem próbálja?

James vakon meredt maga elé, észre sem vette, amint az első diákok a székhöz lépkednek, s amint a süveg fejükre csúszik, elfedve kíváncsi szemeiket. Úgy festett, akár egy szobor – egy aprócska fiú szobra, aki az apja rendetlen, fekete haját, valamint anyja orrát és kifejező ajkait örökölte. Mi van, ha nem próbál kitörni apja hatalmas árnyékából? Nem mintha ő nem lenne nagy a maga módján, csak az valóban egy *egészen* más mód volna. És mi volna, ha ezt most kezdené? Épp itt, az emelvényen, az első napján, amint kikiáltják, hogy a háza... bármi lesz is, de nem a Griffendél. Csak az számítana. Kivéve, ha...

- James Potter – csattant fel az igazgatónő hangja, alaposan megpörgetve a vezetéknev „R” betűjét. James felpillantott, és úgy meredt a professzorra, mintha csak most vette volna észre, hogy egyáltalán ott van. Ház nagyságúnak tűnt, ahogy ott állt az emelvényen, maga elé tartva a Teszlek Süveget, mely háromszögletű árnyékot vetett a székre. Éppen el akart indulni, hogy megtegye az előtte fekvő pár lépcsőfokot, mikor halk zsvivaj hangzott fel mögötte. Ez megdöbbenetete egy pillanatra, és az aggodalom ismét szívébe költözött. Az az abszurd gondolata támadt, hogy a gondolatai valahogy elárulták őt, hogy ez a zaj a Griffendél asztalától érkezik, amely mellett ott állnak és fújolnak a ház diákjai. De nem fújolás volt, hanem udvarias taps, mely a neve hallatán csattant fel. James a griffendéles asztal felé fordult, arcára hálás és boldog mosoly kúszott, azonban nem ők tapsoltak. Merev arccal ültek a helyükön, s egy emberként fordultak a zaj forrása felé. James követte a pillantásukat. A mardekárosok voltak.

Jamesnek földbe gyökerezett a lába. Az egész asztal őt figyelte, és kedvesen, nyíltan és boldogan mosolygott rá taps közben. Az egyik diák, egy magas, nagyon csinos lány hullámos, fekete hajjal és nagy, csillogó szemekkel, még fel is állt. Lágyan, de magabiztosan verte össze újra és újra tenyerét, miközben egyenesen Jamesre meredt. Végül a többi asztal is csatlakozott, először csak apródonként, aztán az egész egy hosszantartó, zavart ovációba torkollt.

- Igen. Igen, köszönjük – kiabálta túl McGalagony igazgatónő az éljenzést. – Ez elég lesz. Mind nagyon... ööö... boldogok vagyunk, hogy körünkben üdvözölhetjük az ifjú Mr. Pottert. Most, ha kérhetem, üljenek vissza a helyükre...

James megindult a lépcsőn, míg elhalt a taps. Miközben megfordult, és helyet foglalt a széken, hallotta, amint az igazgatónő motyogva fejezi be a mondatot.

- ... akkor talán még a következő napéjegylenlőség előtt végezhetünk a beosztással és hozzákezdhetünk a vacsorához.

James felpillantott rá, de csak a Teszlek Süveg sötét belsejét látta, amit lassan a fejére ereszkedik. Szorososan lehunyta a szemét, és érezte a fejfedő hűvös karimáját, ahogy az körbeölelte a fejét, majd egészen a szemöldökéig csusszant.

Hirtelen minden hang megszűnt létezni. James ott volt a süveg elméjében, vagy talán éppen fordítva. A süveg beszélni kezdett, de nem hozzá.

- Potter, James, igen, már számítottam erre. Egy újabb Potter a karimám alatt. Mindig bonyolult a döntés... - mélázott magában, mintha csak beszállt volna a James fejében dülő csatába. - Bátorság, igen, mint mindig, de persze a bátorság nem ritka a fiataloknál. Mégis, jó alap egy griffendélesnek, mint a többinél.

James szíve nagyot dobbant, aztán eszébe jutott az, amiről az emelvény előtt döntött, és elbizonytalanodott. *Nem kell ezt a játékot játszanom, gondolta. Nem kell griffendélesnek lennem.* Az éljenzésre gondolt, és a csinos, fekete hajú lányra, aki állva tapsolt neki a zöld-ezüst zászló alatt.

- Szóval Mardekár? - morfondírozott a hang a fejében. - Igen, mint mindig, most is ott a lehetőség. Akárcsak az apjánál. Nagyszerű mardekárossá válhatott volna, de nem akart. Hmm, ez nagyon bizonytalan magában, ami először fordul elő a Pottereknél. A bizonytalanság se nem griffendéles, se nem mardekáros vonás. Talán a Hugarbug megteszi...

Ne a Hugarbugba, gondolta James. Arcok úsztak el előtte az elméjében: az anyja, az apja, majd Ron bácsi és Hermione néni, mind griffendélesek voltak. Aztán ők elhalványodtak, és a mosolygó és tapsoló lány bukkant elő a Mardekár asztala mellől. Hallotta magát, a percekkel korábbi gondolatait: *lehetnék nagy egy egészen más módon...*

- Ne a Hugarbugba, hmm? Talán igazad van. Igen, látom már. Megkever a lehetőség, hogy ez lehetsz, de közben habozol nem vállalni. Az első gondolatom a helyes, mint mindig.

Aztán a Teszlek Süveg hangosan kimondta a háza nevét.

Mikor a fejfedő lecsusszant a fejről, még tisztán hallotta, ahogy a „Mardekár” szó végigvisszhangzik a termen, és hirtelen rátörő rémülettel látta, hogy a zöld-ezüst asztal mellett állók éljeneznek, aztán a káprázat színes szappanbuborékként pukkant ki, és rádöbbsent, hogy az arany oroslán alatti asztaltól ugranak fel diáktársai kitörő örömmel. A griffendélesek hangosan éljeneztek, és Jamesnek az jutott eszébe, mennyivel jobban tetszik neki ez, mint a korábbi udvarias taps. Leugrott a székről, leszaladt a lépcsőn és elvegyült a boldogan kurjongató áradatban. Kezek bukkantak elő a semmiből, hogy hátra csapják, kezét fogjanak vele, vagy csak hogy egy pacsit adjanak neki. Az asztal elején helyet szorítottak neki, és mikor a tapsvihar halkulni kezdett, egy boldog hang azt súgta a fülébe:

- Egy percig sem kételkedtem benne, kisöreg.

Ahogy James odapillantott, Teddel nézett farkasszemet, aki bizalmasan biccentett, megveregette a hátát, majd visszaindult a helyére. Miközben a beosztási ceremónia folytatását nézte, James hirtelen úgy érezte, sosem volt még ilyen boldog, hiszen megtalálta az arany középutat. Nem kell pontosan követnie az apja nyomát, de talán elég, ha csak másnap indul el a másik ösvényen. Mostanra épp elég boldogító volt a tudat, hogy a szüleit mennyire felvillanyozza majd, hogy hozzájuk hasonlóan ő is a Griffendélbe került.

Mikor Zane-t szólították, ő felszaladt a lépcsőn, és lehuppant a székbe, mintha abban reménykedne, hogy egy jó kis hullámvasút-utazásra készül. Elvigyorodott, mikor a süveg árnyéka az arcára esett, s csakhamar felhangzott a kiáltás: „Hollóhát!” Zane felvonta a szemöldökét, és zavart vidámsággal előre-hátra ingatni kezdte a fejét, amitől az egész terem eget rengető kacagásban tört ki, s még akkor is nevettek, mikor Zane-t elnyelte a hollóhátasok üdvözlő ovációja.

További elsőévesek botladoztak fel az emelvényre, a házak asztalai lassan kezdtek megtelni. Ralph Deedle az utolsók között foglalt helyet a széken. Összetöpörödni látszott a meglepően hosszú idő alatt, amit a süveggel a fején töltött. Végül a Teszlek Süveg nagyot kurjantott.

- Mardekár!

James bénultan meredt rá. Biztos volt benne, hogy legalább egy, ha nem mind a két barátja mellette köt majd ki a griffendéles asztalnál, erre egyikőjük sem csatlakozott hozzá, ráadásul az egyikük, akitől legkevésbé várta, a Mardekárba került. Mostanra teljesen kiment a fejéből, hogy az imént ő is majdnem ott kötött ki. De Ralph? Volt egyáltalán valaha mugli születésű mardekáros? Ralph felé pillantott, aki ekkor foglalt helyet a terem túlsó végében álló asztalnál, túrva háztársai hátba veregetését. A csillogó szemű, és hullámos, fekete hajú lány ismét kedvesen mosolygott, úgy üdvözölte a legújabb mardekárost. *Talán a Mardekár megváltozott, gondolta. Apa és anyja el sem hinnék.*

Végül McGalagony igazgatónő eltette a Teszlek Süveget.

- Elsőévesek - szólt. - A házuk ezentúl az otthonuk, de mi mind egy nagy család vagyunk. Élvezzük a versenyt, ha úgy alakul, de nem szabad felednünk, hol is fekszik hűségünk. Most pedig - tolt fel szemüvegét az orrán, miközben végignézett a tömegben -, a bejelentések következnek. Mint mindig, a Tiltott Rengetegbe mindenkor tilos a belépés a diákok számára. Kérem, vegyék figyelembe, hogy ez nem csupán egy mondvacsinált szabály. Az elsőévesek bármely idősebb diáktól megtudakolhatják - kivéve Mr. Ted Lupint és Mr. Noah Metzkert, akiket jobb, ha elkerülnek -, hogy mi vár rájuk, ha úgy döntenek, nem veszik figyelembe ezt az előírást.

James hagyta átsuhanni a fején a többi bejelentést, és inkább az arcokat fürkészte. Zane a hollóhátas asztalnál maga elé húzott egy egész tál mogyorót, és látszólag szilárd elhatározása volt, hogy átrágja rajta magát. A terem másik végén Ralph elkapta James pillantását, s először magán, majd a háztársain végigmutatva meglepetten széttárta a karjait, mintha azt kérdezné, jó-e ez így. James megvonta a vállát és semmitmondóan biccentett egyet.

- Már csak egy dolog maradt - mondta végül az igazgatónő annak a néhány bátor diáknak, akik hurrázni kezdtek. - Néhányan talán észrevették, hogy maradt egy üres hely a tanári asztalnál. Biztosíthatom önöket, lesz sötét varázslatok kivédése tanár, egy valóban páratlanul képzett, és a témában felettebb járatos varázsló személyében. Holnap délután érkezik, többi más kollegája, diákjai és munkatársai kíséretében, az ő iskolája és a Roxfort közötti, egy évet átölelő nemzetközi mágikus csúcstalálkozó keretében. Mindnyájukra számítok holnap délután a főudvaron, hogy illőn fogadhassuk a küldötteket az Alma Aleronból és az Egyesült Államok Mágikus Közigazgatási Ügyosztályától.

Gúnyos és izgatott megjegyzések keveréke csattant fel szerte a Nagyteremben, hiszen a diákok sürgős szükségét érezték az új fejlemények azonnali megtárgyalását. James hallotta, amint Ted azt kérdezi:

- Mit mutathat nekünk pár öreg jenki a sötét varázslatokról? Melyik csatornán van róluk szó?

Körülotte nevetés harsant, James viszont inkább Zane felé pillantott, elkapta a tekintetét, aztán rábökött és megvonta a vállát. *Ide jönnek a tieid*, formálta szájával a

szavakat. Zane egyik kezét a szíve fölé kapta, másikkal pedig szalutálni kezdett. A vita közepette felbukkant a vacsora a hosszú asztalokon, és James, a többi roxfortos példáját követve, igyekezett végigkóstolni az összes fogást.

Már majdnem éjfél volt, mire James megérkezett a Kövér Dáma elé, aki a Griffendél klubhelyiségének bejáratát őrizte.

- Jelszó? – trillázta dallamosan a portré. James megtorpant, zöld hátizsákja lecsúszott válláról, és tompán puffant a padlón. Senki nem említett neki semmiféle jelszót.

- Még nem tudom a jelszót. Elsőéves vagyok. Griffendéles – tette hozzá ügyefogyottan.

- Felőlem lehetsz griffendéles – felelte a Kövér Dáma udvarias türelemmel végignézve Jamesen –, de ha nincs jelszó, nincs belépés.

- Ez egyszer kaphatnék egy kis segítséget? – kérdezte James, igyekezve megnyerően mosolyogni.

A Kövér Dáma rezzenéstelen arccal meredt rá.

- Úgy tűnik, valamiféle rémes félreértésnek estél áldozatul a „jelszó” szó jelentését illetően, kedvesem.

A közeli mozgó lépcsősor felől halk nesz hallatszott, majd a felső fokok kissé remegve a helyükre siklottak, és egy csapat idősebb diák jelent meg James mellett egyre csak nevetgélve és sugdolózva. Ted is köztük volt.

- Ted – szakadt fel Jamesből egy megkönnyebbült sóhaj. – Kéne a jelszó. Tudsz segíteni?

- *Genisolaris* – mondta Ted, ahogy ő és a többiek közelebb értek, majd odaszólt az egyik lánynak. – Siess, Petra, és vigyázz, nehogy Noah öccse észrevegyen!

A lány biccentett, elsietett James mellett, majd nyoma veszett a kitáruló portré mögött rejtező, derengő fényben úszó klubhelyiségben. James megindult a nyomában, de Ted átkarolta a vállát, megfordította, és visszavezette őt a csapatához.

- Drága James, ugye nem képzelted, hogy hagyunk csicsikálni menni ezen a korai órán? Merlin szerelmére, mi lenne úgy a griffendéles tradíciókkal?

- Mi van? – hebegte James. – Tisztában vagy velem, hogy éjfél van?

- A közismert mugli néven „a boszorkányok órája” – közölte Ted kioktatón. – Nem túl helytálló, az igaz, de azt, hogy „az az óra, mikor a boszorkányok és varázslók megviccelik a gyanútlan vidéki muglikat” úgysem jegyeznék meg senki. Mi egyszerűen csak úgy hívjuk: „marsalkó röptetés”.

Miközben beszélt, Ted a lépcső felé kezdte terelni Jamest, oldalán három griffendéles barátjával.

- Hogy mi? – kérdezte James igyekezve tartani a lépést.

- A fiú nem tudja, mi az a marsalkó – rázta fejét Ted, szomorú pillantásokat vetve társaira. – És az apjád a híres-neves Tekergők Térképe. Gondoljatok bele, mennyivel egyszerűbb dolgunk volna, ha megkaparinthattuk volna azt a csodás relikviát. James, engedd meg, hogy bemutassalak téged a Bajkeverőknek, akiknek majdan te is tagja leszel... persze a ma éjjel nyújtott teljesítményedtől függően. – Ted megállt, és szélesre tárva karjait végigmutatott három barátján, akik eddig mellettük

meneteltek. – Első emberem, Noah Metzker, kit kelletlen rokoni szál fűz csupán ötödéves, prefektus öccséhez. – Noah kurtán meghajolt, s közben folyamatosan vigyorgott. – A kincstárnokunk – folytatta Ted –, már ha éppen van pár lyukas garasunk, Sabrina Hildegard. – Egy szeplős, kedves arcú lány biccentett oda Jamesnek. Vörös hajába egy penna volt dugva. – Bűnbakunk, kinek szolgálataira eleddig még nem volt szükség, az ifjú Damien Damascus. – Ted megmarkolta a nagydarab, szemüveges, kerek arcú fiú vállát, aki erre elfintorodott és halkan dörmögött valamit. – És végül, de nem utolsó sorban, állandó alibim, tökéletes ellentétem, mindenki kedvenc tanárkedvence, Miss Petra Morganstern. – Ted szeretettel intett a lány felé, aki éppen ekkor mászott ki a portrélyukon, valami egészen aprót tömködve a farmerja zsebébe. Jamesnek még csak most tűnt fel, hogy rajta kívül mindenki levetette a talárját, és egyszerű farmerbe meg sötét melegítő felsőbe bújt. – Minden tiszta? – kérdezte Ted Petrát, mikor az odaért hozzájuk.

- Megerősítve. A rendszer felállt, kapitány – felelte a lány, mire Damien alig hallhatóan felkuncogott. Mindannyian sarkon fordultak, és megindultak lefelé a lépcsőn, Ted Jamest húzva maga után.

- Nem kéne átöltöznöm, vagy valami? – kérdezte James. Hangja meg-megremegett, ahogy a fokokon döcögött.

Ted végignézett rajta.

- Nem, úgy vélem, ez a te esetemben szükségtelen. Nyugi, pajtás, élvezni fogod. Hopp, ugorj! Jegyezd meg, nem akarsz rálépni arra aokra. – James nagyot lépett, hátizsákja ide-oda csapódott a hátán, és nem tudta eldönteni, melyik húzza előre jobban, a kis csapat lelkesedése, vagy Ted a könyökénél fogva.

Egy hosszú, fáklyafényes folyosóra értek, s Jamesnek igencsak iparkodni kellett, hogy tartani tudja a tempót. A folyosó másik végén három újabb diák várta őket egy csúcsos süveget viselő, óriási, púpos varázsló szobrának árnyékában.

- Jó estét, Bajkeverő társaim – súgta Ted, mikor már mindnyájan összegyűltek az árnyék jótékony takarásában. – Ismerjétek meg Jamest, keresztapám, valami Harry Potter, édes gyermekét. – James szégyenlős mosolyt villantott az új arcokra, ami azonnal lefagyott, mikor a harmadik személyre esett a pillantása, hogy egy meglepett grimasznak adja át a helyét. – James, ismerd meg hollóhátas szakaszunkat, Horace-t, Gennifert és az ifjú hogyishívjákot. – Genniferhez fordult. – Hogy is hívják? – bökött állával a sor végén álló fiúra.

- Zane – felelte Gennifer, majd karjait a kisebb fiú köré vonta, aki elvigyorodott, és hagyta magát játékosan megrázni. – Csak ma este találkoztunk, de van benne valami, ami azt súgta nekem, ő egy született Bajkeverő. Biztos vagyok benne, hogy a felmenői között legalább egy impet tisztelhetünk, ha nem többet.

- Marsalkó vadászatra indulunk! – közölte Jamesszel Zane az egész folyosón végigvisszhangzó suttogással. – Elég fura, de ha ettől nagy arcok leszünk, akár most rögtön eltehetjük az útból! – James nem tudta eldönteni, hogy vajon Zane viccel-e, de hirtelen rájött, hogy nem is igazán számít.

- Marsalkó röptetés – javította ki Noah.

James úgy vélte, épp itt az ideje, hogy ő is beszálljon a társalgásba.

- Szóval, hol az a marsalkó? És miért szorongunk mind egy szobor mögött?

- Ez nem egy egyszerű szobor – mondta Petra, miközben Ted olyan mélyen nyúlt be a szobor és a fal közé, amilyen mélyen csak tudott. Láthatóan kutatót valami után. –

Ez itt az örökké eredményes Szent Lokimagus. Tavaly hallottuk először a történetét, amely végül egy fantasztikus felfedéshez vezetett bennünket.

- Úgy érted, *téged* – jegyezte meg Ted tompa hangon.

Petra megfontolta ezt, majd bólintott egyet.

- Valóban.

- Apád idejében – kezdte Noah, miközben Ted kaparászása egyre halkult a szobor mögött –, hat titkos alagút létezett, mely kivezetett a Roxfortból. De az még a Csata előtt volt. Utána a kastély nagy részét újjáépítették, és az összes régi járatot lezárták. Csakhogy ez a jó öreg kastélyt nem nagyon érdekelte, és úgy tűnik, új titkos alagutakat növesztett. Eddig kettőt találtunk, azokat is csak azért, mert itt vannak nekünk Petra és a hollóhátas barátaink. Az örökké eredményes Szent Lokimagus is közéjük tartozott. Ez világosan látható a jelmondatából.

Noah a szobor talapzatára vésett szavakra mutatott: *Igitur Qui Moveo, Qui et Movea.*

Ted elégedetten felmordult, mikor hangos kattanás hallatszott.

- Sosem találjátok ki, ez alkalommal hova dugták – jegyezte meg előfurakodva a szobor mögül. Kő csikorgott kövön, aztán Szent Lokimagus szobra egyszer csak felegyenesedett, már amennyire a púpja engedte, majd óvatosan lelépett a talapzataról, és kissé totyogva elsietett a folyosón. Egy ajtó mögött tűnt el, amit James fiúvécéként azonosított még idefele úton.

- Mit jelent a jelmondat? – kérdezte James, ahogy a Bajkeverők egyenként, görnyedezve bemásztak a talapzat hátrészéből nyíló alacsony alagútba. Noah elvigyorodott, majd megvonta a vállát.

- Ha menni kell, hát menni kell.

A járat egy rövid, lekerekített fokú lépcsőhöz vezetett. A Bajkeverők zajosan caplattak fel a lépcsőn, aztán kölcsönösen pisszegték le egymást, mikor egy ajtóhoz értek. Ted résnyire nyitotta az ajtót, és kikukucskált rajta. Egy másodperccel később szélesre tárta az ajtószárnyat, és intett a többieknek, hogy kövessék.

Az ajtó, érthetetlen módon, egy aprócska bódéból nyílt, mely egy hatalmas, nyílt tér szélén állt, amiben James a kviddicspályára ismert. A lelátók komoran, tiszteletet parancsolóan nyújtóztak a fényesen ragyogó hold felé.

- Az alagút egyirányú – magyarázta Sabrina Jamesnek és Zane-nek, miközben a csapat sietve átvágott a pálya zöld gyepén a távolban magasodó dombok felé. – Ha anélkül lépsz be, hogy előtte jártál volna Szent Lokimagus járatában, egyszerűen a szertárban találod magad. Jól jön, mert ez azt jelenti, hogy ha elkapnak, de mégis sikerül eljutnunk az alagútig, ott már senki nem követhet bennünket.

- Kaptak már el benneteket? – kérdezte James, szinte kocogva a lány mellett.

- Nem, de ez az első eset, hogy kipróbáljuk. Csak tavaly évvégén fedeztük fel. – Felvonta a vállát, mintha csak azt mondaná: „majd meglátjuk, mi sül ki belőle”.

- Mi van, ha az a Szent Mágus Akárkicsoda előbb ér vissza a budiról, mint hogy visszamásznánk a lyukán keresztül? – vetette fel Zane társalkodó hangnemben. Jamest a hideg is kirázta, ha erre az eshetőségre gondolt, mindenestre el kellett ismernie, hogy ez igenis fontos kérdés.

- Ez kifejezetten egy hollóhátasnak való talány – felelte Noah olyan halkán, ahogy csak bírta, de senki nem válaszolt.

Tízpercnyi menetelés után végre maguk mögött hagyták a holdfényes erdő egyenetlen szélét, és átevíckéltek egy drótkerítésen egy széles mezőre. Ted

előhalászta farzsebéből a pálcáját, miközben elindult a számtalan bokor és gaz között. James követte, és egy alacsony pajtát pillantott meg a gyomok takarásában. Rozoga volt, deszkái közül imitt-amott kúszónövények indái álltak ki.

- Alohomora - súgta Ted az ajtón lógó nagy, rozsdás lakatra szegezve a pálcá hegyét. Sárga fény villant a lakat belsejében, majd a kulcslyukból egy ragyogó szellemkéz kígyózott elő. A kéz egy ökölben végződött, amelynek mutatóujja az ég felé meredt. Rosszallóan előre-hátra ingatta pár másodpercig az ujját, aztán köddé vált.

- A védőbűbájok még a helyükön - jelentette be Ted boldogan, majd Petrához fordult, aki a farmerja zsebében kotorászva előrébb lépett. Az aprócska tárgy, amit még a Roxfortban vett magához, egy rozsdás kulcs volt, ahogy azt James meg tudta ítélni a gyér fényben.

- Gennifer ötlete volt - mondta büszkén Horace, a másik hollóhátas. - Habár én egy másik kézjelet javasoltam...

- Én rád szavaztam volna - vigyorodott el Zane.

- Úgy okoskodtunk, hogy ha egy mágiával rendelkező lény megpróbálna betörni ide, olyan unalmas dolog, mint egy kulcs, sosem jutna az eszébe - magyarázta Noah. - Szórtunk kiábrándító bűbájt, hogy távol tartsuk a muglikat, de ők amúgy sem igen járnak errefelé. Elég elhagyatott egy hely.

Petra elfordította a kulcsot, majd leakasztotta a lakatot. A ősrégi pajta ajtaja meglepő csendben tárult ki.

- Nyikorgó ajtó csak a kezdőknek jár - húzta ki magát Damien önelégülten.

James bekukkantott. Valami nagy hevert az árnyékban, amely teljesen eltakarta a pajta túlsó falát. Alig tudta kivenni az alakját.

- Király! - kiáltotta Zane boldogan, mikor lassan kezdett benne összeállni a kép. - Marsalkó röptetés! Igazad volt, James. *Ilyesmi* nem volt az *Óz, a nagy varázslóban*.

- Milyen varázsló? - hajolt kissé közelebb Ted Jameshez.

- Mugli dolog - legyintett James. - Úgysem értenénk.

Frank Tottington hirtelen riadt fel. Biztos volt benne, hogy hallott valamit a kertből. Dühösen lökte le magáról a takarót és dobta át lábát az ágy szélén, mint a számított volna valami ilyesféle zargatásra.

- Hmmiva'? - motyogta felesége félálomban megemelve fejét.

- Azok az átkozott Grindle kölykök kint vannak a kertben - jelentette be Frank mogorván, és lábát beledugta skótkockás papucsába. - Hát nem megmondtam, hogy éjszakánként beszöknek, hogy eltapossák a begóniáimat és ellopják a paradicsomot? Nyomorult kölykök! - Legyintett, majd ugyanazzal a lendülettel belebújt helyenként már foszladozó köntösébe. Az ősrégi ruhadarab alja a lábszára körül csapkodott, míg Frank lesietett a lépcsőn, és lekapta puskáját a hátsó ajtó feletti kampóról.

A szúnyoghálós ajtó nyikorogva kivágódott, és a falnak csapódott, mikor Frank kiviharzott rajta.

- Jól van, gazemberek! Dobjátok el azokat a paradicsomokat, és gyertek a fényre, ahol látlak benneteket! - Figyelmeztetően megrázta a csillagos ég felé tartott vadászpuskát.

Hirtelen fentről a testét vakító fény borította be, mely mintha lágyan zümmögött volna. Frank megdermedt, s a puska csövét kissé megbillentve a fény forrására fogta. Lassan felemelte a fejét, amitől borostás állának árnyéka szinte lefolyni látszott köntöse elején. Valami körözve lebegett fölötte. Nehéz volt megítélni a méretét. Egyszerű, kerek, fekete tárgy volt, vakító fényekkel a karimáján. A valami egyszer csak megmozdult, és mintha ereszkedni kezdett volna.

Frankben bennakadt a levegő, kezéből majdnem kiejtette a puskát. Olyan hirtelen tért magához, mintha nyakon öntötték volna egy vödör jéghideg vízzel, és hátrálni kezdett, miközben szemét le sem vette a lágyan zümmögő tárgyról. Annak lassan csökkent a magassága, mintha a fény sugar tompítaná a zuhanását, s ahogy egyre lejjebb és lejjebb ereszkedett, a zümmögés elmélyült, és lüktetni kezdett.

Frank megrémült, bütykös térdei össze-összekoccantak. Izgatottan majszolgatta protézisét.

Aztán sziszegés hallatszott, s a tárgy oldalán egy ajtószerűség jelent meg, masszív gőzfelhőt hányva magából. Először csak egy fényes keret látszódott, majd a fény felerősödött, ahogy az ajtó lenyílt, és egy rövid rámpát képezett. Egy alak állt a ragyogásban. Frank nagyot horkantva felkapta a puskáját, és a vállához tartotta. Vörös fény sugar villant, mire Frank ugrott egyet. Meghúzta a ravaszt, de semmi sem történt. Az elsütő billentyű megváltozott: egy kis gombbá lett a megszokott fémkampó helyett. A vadászpuskára meredt, aztán döbbenet tartotta azt el magától. Már nem vadászpuska volt, hanem egy vacak esernyő műfa fogantyúval. Még sosem látta korábban. Rádöbrent, hogy valami más világról származó jelenésnek a tanúja éppen. Térdre rogyott.

Az ajtóban álló alak alacsony volt, és vékony. Bőre zöldeslila, hatalmas feje teljességgel jellegtelen, egyedül csak egy nagy, mandulavágású szemet lehetett kivenni a nyitott lejáróból áradó fénytől. A lény elindult Frank felé a rámpán, léptei szokatlanul óvatosnak, már-már félszegnek hatottak. Kikacsázott az ajtónyílásból, aztán váratlanul megbotlott a nyílás peremében, amitől az alak karjait lóbázva gurulni kezdett, egyenesen Frank felé. A férfi kétségbeesett rémülettel próbált félreugrani, de az aprócska alak egyre csak gurult feléje, aránytalanul nagy feje teljesen betöltötte Frank látóterét...

Frank elcsodálkozott egy pillanatra a tényen, hogy az alak vállán egy közönséges, sötétzöld hátizsák lóg, aztán minden elsötétült számára, és arcán döbrent aggodalommal összerogyott.

James alig bírta kinyitni a szemét másnap reggel. Erővel próbált az ismeretlen helyiség részleteire koncentrálni. Egy baldachinos ágyban hevert, egy nagy, kerek szobában. Az ablakokon beáradó vidám napsugarak további ágyakra vetültek, legtöbbjük vetetlen volt és üres. Lassan kezdett neki rémleni az előző éjjel: a Teszlek

Süveg, amint a Kövér Dáma portréja előtt áll és nem tudja a Griffendél jelszavát, és mikor összefutott Teddel meg a többi Bajkeverővel.

Hirtelen felült, és az arcához kapott. Megkönnyebbült sóhaj szakadt fel belőle, mikor saját arcát, szemöldökét és szemeit érezte ujjai alatt. Úgy tűnt, mindene visszaváltozott. Valami lecsusszant a takarójáról, egy újság, amit eddig nem vett észre. A főcím hatalmas betűkkel harsogta: **HELYI LAKOS ÁLLÍTJA: MARSLAKÓ LOPTA EL A PARADICSOMOMAT!** James felpillantott. Noah Metzker fintorogva ácsorgott az ágya lábánál.

- Már megint elírták a „marsalkó”-t - sóhajtotta.

